

טעם בפרשה

ר"ס

ט תכז

ועל דעתי [לפי דעתי] אין הפנאי [הסבה] לחמול עליה [לא עושים את כל זה בשביל לרחם עליה כמו שביאר הרמב"ם אלא:] רק [בשביל] שיעקר שם עבודה זרה מפיה ומלבה, ולכבות עוד [את] גחלת הנדוד והפרוד [- הקשר הדק שנשאר] מאביה ומאמה ומעמה, [שרי] אין הגון להתחתן עם אשה אנוסה ומתאבלת וכו' וכל שכן זאת [היפת תואר] הצועקת בלבה לאלהיה [העבודה זרה שלה] להצילה ולהשיבה אל עמה ואל אלהיה

והנה כאשר יודיעוה [ליפת תואר] שנכריחנה לעזוב את עמה ומולדתה ותתייחד [ותהיה יהודייה], [אנו] נאמר לה: 'תתנחמי על אביך ועל אמך ועל ארץ מולדתך כי לא תוסיפי לראותם עוד עד עולם', אבל [מעכשיו] 'תהי אשה לאדוניך כדת משה ויהודית', והנה אז ניתן לה זמן שתבכה ותתאבל כמשפט המתאבלים להשקיט ממנה צערה ותשוקתה וכו' והנה בזמן הזה לקחה עצה בנפשה [היא] תחשוב עם עצמה [על הגירות ונעקר קצת מלבה ע"ז שלה ועמה ומולדתה כי נחמה עליהם] [היא] תחליט לעזוב את העבודה זרה [דבקה באיש הזה שידעה כי תהיה אליו והורגלה עמו]

אומר לך הרמב"ן: לא שייך להתחתן עם אישה שהיא עוד קשורה לעבודה זרה שלה ולהורים הגויים ולעולם הגויי שלה, לכן התורה אמרה לה להתאבל ולבכות על הוריה, ולאט לאט היא תיפרד מהם ומעולמה הגויי, ואז היא תפנים שהיא נוסעת לכיוון עולם יהודי אחר, ויהיה אפשר להתחתן אתה. ובקיצור: היא צריכה לעבור 'תהליך'!! היא צריכה לצאת מעולם הגויי לעולם היהודי ולכן היא צריכה לעשות את כל מה שהיא עושה [והרמב"ן מוסיף שלכן היא גם יושבת בבית שלו כל השלושים יום הללו - 'והבאתה אל תוך ביתך' שתתחיל להתרגל אליו וכו']

הטעם הרביעי - 'הכלי יקר' הנה לשונו:

ועיקר תחבולה זו היא... כי על ידי זה יזכור יום המיתה ואז ודאי אזיל [יילך] היצאה, וכשהיא בוכה ומתאבלת על אביה ואמה הרי הוא יושב 'בבית אב' תמיד, וע"ז זה יזכור ליצרו יום המיתה ואז ודאי אזיל [יילך היצר הרע] ואז תשקוט תאוותו ועל ידי זה ישנאה,

כן כן! כשאתה רואה יום יום מולך אדם שמתאבל על הוריו ובוכה וצועק על עולמו שחרב, לאט לאט אתה מפנים שהעולם הזה לא נשאר לנצח, הכול נגמר מהר... נו מה אתה עושה??

אתה אומר לה: גברת!! את יכולה לחזור לבית שלך!! אני הבנתי את טעותי!! את לא מתאימה לי!! זה הטכניקה של הקב"ה להציל אותך מ'יפת תואר'!! תכניס אותה לבית שלך, אבל תקשיב לי בדיוק איך לעשות את זה ואז תינצל!!

אם אתה הולך עם התורה אתה תמיד תנצל!!!

כי תצא למלחמה על איביך וכו' וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה: והבאתה אל תוך ביתך וגלחת את ראשה ועשיתה את צפרניה: והסירה את שמלת שביה מעליה וישבה בביתך ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים

אם אדם הולך למלחמה ורואה 'אשת יפת תואר' והוא רוצה להתחתן אתה, התורה מתירה לו, אבל יש כמה תנאים לכך, מהם?

והסירה שמלת שביה! וגלחת את ראשה! ובכתה את אביה ואת אמה!

למה? למה צריך לעשות את כל הדברים הללו? למה אי אפשר מיד להתחתן אתה?

אז רש"י אומר לנו: "כדי שתהא בת ישראל שמחה וזו עצבה, בת ישראל מתקשטת וזו מתנוולת" וזה יגרום לו לא לרצות אותה, והוא יעזוב אותה!

אבל אני רוצה להראות לכם עוד ארבע פירושים יפים שמובאים במפרשים, ומכל פירוש יש הרבה הרבה מה ללמוד!!

פירוש ראשון, האבן עזרא אומר: "ולפי דעתי שחייב כל אדם בשקול הדעת לכבד את אביו ואת אמו בחיים ובמות"

האבן עזרא אומר לך שהתורה אמרה ליפת תואר להתאבל על הוריה, בגלל שכל אדם [גם גוי]

צריך לכבד את הוריו ולהתאבל עליהם - זה דבר שהשכל מחייב אותו!!! ולכן אפילו שהיא גויה והוריה היו גויים התורה רוצה שהיא תתאבל עליהם ותתכבד אותם, כי קודם כל אתה צריך להיות 'בן אדם', ו'בן אדם' אמור לתת לגויה להתאבל על הוריה ולכבדם!! תהיה בן אדם!!

פירוש שני הוא הרמב"ם בספרו מורה נבוכים. [האמת שאני לא ראיתי את זה בתוכו, אבל הרמב"ן מביא את זה בפירושו, וזה לשונו של הרמב"ן:]

"והרב [הרמב"ם ז"ל] אמר במורה הנבוכים (ג מא) לחמלה עליה שתמצא מנוח לנפשה כי יש לעצבים מנוח והשקט בבכייתם ואבלם"

אומר לך הרמב"ם: שכשאתה בוכה זה מרגיע אותך, ולכן התורה אומרת ליפת תואר לבכות על הוריה, כי אחרי הכול היא עברה טראומה ומלחמה והיא צריכה להירפאות ממנה, לכן קודם כל שתבכה ותתאבל ואז היא תשתחרר.

זאת אומרת שהתורה דאגה למצב הרגשי של היפת תואר...! בכי משחרר כאב!!

פירוש שלישי הוא הרמב"ן, הנה לשונו:

לבת אלום ואבוק!

כל הזכויות שמורות למכון 'טעם בפרשה'

להערות, הארות ותגובות וכן להרשמה לקבלת ה'טעם' במייל מידי שבוע פנו למייל: GTB100200@gmail.com

להנצחות ולתרומות ניתן לפנות לטל' 052-719-2760 או במייל ה'טל'

שימו לב! בשלב זה העלון מופץ בחפוצת מייל בלבד + לזיכוי הרבים ברצוננו להדפיס ולהפיץ את ה'טעם' בבתי הכנסיות ובתי המדרשות! לתרומות ניתן ליצור קשר עם המכון! זכות זיכוי הרבים יגן על התורם ועל כל בני משפחתו